

2005 RIFAT ILGAZ ÖYKÜ ÖDÜLÜ

LÜTFİYE AYDIN GRİ GÜL

♥
CAN

ÖYKÜ

Lütfiye Aydın
GRİ GÜL

2005 Rifat Ilgaz Öykü Ödülü

Can Yayınları: 1482
Türk Edebiyatı: 428

© Lütfiye Aydın, 2005
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım: 2005
2. basım: Şubat 2006

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Montaj: İlker Sipahi

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Matbaası
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0559-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Lütfiye Aydın
GRİ GÜL

2005 Rifat Ilgaz Öykü Ödülü

CAN YAYINLARI 5

İÇİNDEKİLER

Gri Gül	9
Kum Kadınlar	40
Boşluğa Yazılan.....	55
Modern Times.....	65
Kapanma	75
Konfor Giro	90
Bedih Kimdi	103
Mahzul	109
Sonuncu Kat	120

GRİ GÜL

1

Dur, çantamı bir daha yoklayayım.

İyi, yerli yerinde duruyormuş. Öyleyse içindeki paracıklar da duruyor demektir.

Hayır kız çocuğu, sana vermem. Hem yük olmasın diye, hem artık insanlara çantamı bile güvenemez olduğumdan. İşte kilitledim kapıyı. Şu karanlık merdiven aralığından bir an önce çıkalım hadi!

Doğru. Mahkeme kararlarına rağmen o iş merkezini yapıyorlar pervasızca. Ah akbabalar, kimbilir ne kadar cukkaladılar o inşaattan da bencileyin ‘fakir-i pür-taksir’e bile sadaka kabilinden bir şeyler düştü. Yok canım, elbette sadaka değil. Sen bilmiyorsun elbet, az önce çıktığımız o fare deliğine benzeyen büroda kaç gece sabahladım ben... *Bu ne halt yemek oluyor yani, benimki de nankörlük değil mi şimdi?! Daha ne istiyorsun kadın?! İşte lütfedip bir proje vermişler, çiz şunu demişler, sen de karşılığını fazlasıyla almışsın, daha ne?!*

Sana demiyorum çocuk, bu fırça kendime.

Yahu, benim sırf matrak olsun diye bazen ‘arpa’ dediğim bu nesnenin sadece yüzü değil, paranın kendisi de sıcakmış galiba. Baksana, acımasızca ısıırıp duran şu Orta Anadolu ayazına rağmen hiç üşümüyorum. Bir zamanlar böyle konuşan –ayazdan

değil, paradan- langa hıyarı bizim peder miydi, yoksa kayınpeder mi, burası biraz karışık. Önemli değil ayrıca. Birbirlerinden farkı yoktu nasıl olsa. Bizimki gümleyip gideli çok oldu, öteki; hani mahdumu vasıtasıyla bana soyadını bahşeden yaşıyormuş daha... Aman çok yaşasın. Acı çekerek dünya durdukça yaşasın. Benim için, 'En parlak öğrencimdi, yazık oldu!' diye yeriniyormuş bugün bile. Sanıyorum bana sadece bu kadarını söyleyebildiler; o herif ayrıca aleyhimde başka şeyler de demiştir mutlaka.

O taşyürek beni beğenmese, bu yasadışı inşaat ustası çakallar asla iş vermezdi zaten, benden 'iş almak' hayali dururken?.. Hahhaa...

Laf ola, beri gele; bu haldeyken artık kim ne bekleyebilir ki benden?.. Eskidenmiş o... Şu geri gelmeyesi eski günlerde...

Biliyor musun gazeteci kız; her şeye rağmen ben bugünümü daha çok severim. Herhalde zamanın aptal tülü pek çok pisliğin üstünü örttüğü için... Evlat dur, yüzünü buruşturma hemen. Bu sözcük o kadar da iğrenç değil; hatta bana göre sanatsal bir yanı bile var. Vaktiyle arkadaşlardan biri -akademidendi- Güzel Sanatlar'ın duvarına yağlıboya ile aynen şöyle yazmıştı: '*Boklukta bir gül açtı/ Gülün üstüne ...lar*' 1970'ler tabii... O delikanlı yok artık, bizim koca da. Kayınpeder ise yaşıyormuş hâlâ. Kötülerin çok yaşadığı doğru olmalı.

Öyleydi. Adı veli olmayan velinimetim kenef herif beni, oğluyla evlenmemi isteyecek kadar severdi bir zamanlar. Yaa, öyle... Sonradan hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlıyor insan ama, bakıyorsun iş işten geçmiş ne yazık ki...

Hakkımda söylenenlere inanmadın, değil mi?

İlkin ben de inanmamıştım çocuk. O zamanki yoldaşlarımın, kimi küçük burjuva alışkanlıklarından dolayı beni eleştirdiklerini bilirdim, bunu anlardım da. Ama başkalarının ihaneti yüzünden beni suçlayabilmelerine şu an bile anlam veremiyorum. N'olacak, beni bu yüzden aralarından attılar sessizce.

Nereye mi?

Önce dört duvar arasına; sonra sokaklara işte, meyhanelere...

Ben her akşam, Ankara'nın bütün meyhanelerini dolaşmak isterim, ama buna ne gücüm yeter, ne de param. O nedenle bir-iki, bilemedin üç meyhane seferi ile yetinirim. Baktım kesem boşalıyor, zuladaki taksi paramın kuruşuna el sürmeden hemen tüyerim. Zaten sokağa çıkar çıkmaz ânında ayılırim.

Sabık kayınpederi anlatmaya devam edeyim öyle mi? Peki... Doğrusu şenlikli bir herifti. Sözgelimi düğün gecemizde çitkırıldım karısıyla Mazi tango eşliğinde –hem de gülümseyerek– dans edince çok şaşırmıştım. Aaa... demek bu adam gülmeyi, dans etmeyi de bilirmiş diye. Bendeniz ise mahdumu küçük prensle aynı tango eşliğinde, iki ileri bir geri.

Malum ben küçük burjuvayım ya...

Gerçekten tam bir kalantor düğünüydü. Bir an düşün... Üzerimde organzedan eflatun bir tuvalet, tepemde aynı kumaştan yapma çiçeklerle çevrelenmiş şavalak bir topuz; Prof. Cenabettin'in mahdumu ile dön baba dönelim. Mutluluğun doruklarında(!) Ümit'le dans ediyoruz. Kayınpederin asıl adı elbette bu değil canım, böyle ad olur mu, ben yakıştırdım.

Ümit'miş... Marifetmiş gibi ölüp gitti hıyar ağası. Biliyor musun, en çok korkaklar kıyar canına. Asıl hüner benim yaşadığım gibi yaşamak. Onca sal-

dırıya, küçümsemeye, taşa karşın, tıpkı bir sokak köpeği gibi direnerek yaşamak..

Ne o kızım, ne diye dürtüp duruyorsun kolumu. Şunun şurasında cebimize üç kuruş para girmiş; ağız tadıyla bir küfredemeyecek miyiz?

Bana bak, üstüme fazlaca gelirsen ya seni defederim şimdi, ya da yaradana sığınıp gazel patlatırım, görürsün. Kızım, burası özgür, demokratik, laaayık –her şeyle tabii– bir hukuk devletinin başkenti.

*Ankara Ankara güzel Ankara
Senden yardım umar her düşen dara, nınnınn.*

Biraz fazla mı dağıttım?

Affedersin, öyleyse toparlıyorum kendimi. Hemen.

Fakat ben kocam öldükten sonra başkente gerçekten de yardım umarak gelmiştim kız çocuğu. Kimden mi? Kimsesizlikten tabii... Böyle bir şeyin ancak benim gibilere mahsus olduğunu bilemeyecek kadar çaylaksın daha.

Ankara Garı nostaljisini bütünüyle yitirmemişti o zamanlar. Ben de bir başıma Gar Restoran'a dalıp kafayı çekecek kadar vitesten atmış değildim henüz, hatta düşünemeyeceğın kadar ürkektim. Canım elbette nişanda giydiğim eflatun tuvalet yoktu üstümde ama... bak, gülmeyeceğine söz ver; pembe bir tayyör vardı. İtinayla yapılmış saçlarım kuşetli-deki yolculuğum sırasında biraz dağılmış olsa bile saygın dulluğuma, iyi aile kadınlığıma halel gelmemişti pek.

Biliyordum inanmayacağını ama öyleydi işte.

Ne dedin? Demek herkes ayrı bir öykü anlatıyor

benim için. Bak çocuğum, buradan çıktık çikalı seni hoş tutmak için kendimden taviz veriyorum. Bunun pek farkında değilsin galiba. Yeter ama... Ben yalnızca istediğim kadarını anlatırım, sıkıya gelemem hiç. Sen, o gecemizin peşindesin, biliyorum. Ama, hayır, anlatmayacağım. Hiç. Kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramaz, unutmak istediğim şeyleri asla hatırlatamaz.

Şimdi karşı kaldırıma geçiyoruz, hadi oyalanma... Güneş rakı burcuna girmek üzere, gecikmeye-
lim.

Aman!.. Az kalsın şu lanet otomobil ikimize de çarpacaktı. Hızlanalım biraz. Trafik canavarının bil-
mem kaçınıcı leşi olmadan...

Doğru söylemişler. Nüzhet, asıl adım değil. Hani kimi starlarımız bir yerlerini kestirip hatta abdestin-
de namazında bir hanım oluyorlar ya, ben de –haşa–
hiçbir yerime dokundurtmadan bir metamorfoz ge-
çirmiş olmalıyım ki erkekleştim. Her neyse, eskiden
Nükhet olan adımdan bir harfi değiştirdim Nüzhet
yaptım; böylece hem erkekliğe biraz daha yaklaştım,
hem moda-ya uymuş oldum. Anlayacağın ima-
jımı yeniledim. Malum, zaman sana uymuyorsa, sen
zamana uyacaksın demişler. Eee, çağımız modalar,
modlar, kodlar çağı, biliyorsun.

Evladım, sen bana şu işin aslını bir daha anlat-
sana hele; başkentin renkli simalarını anlatan bir
dizi yazı hazırlamak hangi akhevvelin icadı allasen?

İstersen beni bırak, seni Külüstür Turgut'a
götüreyim, ha? Ne dedin? Uslanmış, öyle mi? Vah
Turgut vah... Desene onu da kaybettik. Doğru ya,
sen akli başında olanları değil biraz çatlak –artık
böylelerine marjinal diyorlar– tipleri arıyorsun gali-

ba... Öyleyse, benim değişmez mekânlarımdan Haliç Lokantası'na götürüyüm seni.

Demek öneriyi beğenmedin? Peki. Zaten laf olsun diye söylemiştim. Ben hep böyle yaparım minik. Alışkanlık işte. Sırf laf olsun diye saatlerce konuşurum ben. Yalnızlığa iyi geliyor. Çok iyi geliyor. Kimseyi bulamazsam kendimle konuşurum.

Ne dedin? Şu metal kapılıya mı girelim?!.. Hayır olmaz; bu meyhaneyle kavgalıyım. Çünkü ortalığı karıştırıyorum diye artık beni istemiyorlarmış. Kızgınım, bu ara gitmiyorum. Fakat, bir gün hesaplaşmak için dalacağım mutlaka. Aşağılanmaya gelemem asla. Görecekler, hepsini duman edeceğim erkekoğlu erkeklerin. Sakarya Caddesi'nde anzarot satıcısından bol ne var kızım; başkasına gideriz.

Bizim prensle mutlu günlerimizde Kumkapı'da bir garsonumuz Aleko vardı. İnanır mısın, Ümit'le birlikte bir gün MDD'yi tartışmıştık bu Aleko ile. Yok yaa, ne MEDEFE'si. O dediğin yapay keresteyi en çok mutfak yapımında kullanıyorlar. Benim mutfağa yaptırmıştım, oradan biliyorum.

Elbette var evim.

Şöyle mi desek yoksa?!.. Ev var ama içinde ben yokum. Belki ben hiçbir zaman hiçbir yerde olmadım; olan mekânlarımı hep başkalarına bıraktım. Eski dostlarımdan birisinin karısı oturuyor şimdi evimde. *Ülen alçak herif, bu dangalak karıyı ortada öylece bırakıp ölecek ne vardı? Şimdi bir derdim, bine, on bine katlandı senin yüzünden. Hainsin. Hainsiniz. Hepiniz.*

Ben ölen dostlarımla da konuşurum yavru kuş. Hatta en çok onlarla... Yaşayanlarla konuşulacak bir şey kaldı mı ki?

Al sana bir yürek yarası daha...

Yok... ağlamam... korkma.

Sahi ne diyorduk?.. Evet... Yaa, işte böyle. Fakülteden arkadaşım o dost, kırkına varmadan geride gencecik bir kadın bırakarak gitti. Hayır, o öldürülmedi. Yüreği dayanmadı bu hayata. Karısı kuşbeyinli güzellerden. Kadın sokaklara düşüp savrulmasının diye ben başka yere taşındım, evi ona bıraktım.

Kirasıyla oturmuyor orada, hayır; sevgiliyle oturuyor.

Sürekli aynı kişide kaldığımı nereden çıkardın şimdi?.. Kardeşlerimde, yeğenlerimde kalırım bazen, çocukluk da hastanelerde: O karı daha dostumun toprağı kurumadan bir herif bulur eve atar da, bende hal kalır mı evladım? Bu olaydan sonra psikiyatri kliniklerini epeyce şerefliendirdim tabii. Doktorlar da bir tuhaf, beni anlamak istemediler; o kariya hak verdiler. Daha önce derdimi döktüğüm bir arkadaşım da benzer şeyler söylemesin mi?!.. O genç bir kadınmış, hayatını dilediğı biçimde yaşarmış. “İyi ama, benim evimde?” diyecek oldum; susturdu beni. Ne demekmiş bu? Taşın toprağın namusu mu olurmuş?

Bence olur. Tıpkı insan gibi, taşın toprağın da namusu olur. Sen, Ulus'taki yapılara alıcı gözle bak-tın mı hiç? Ya da gönül gözüyle? Yok canım, Kriep-pel'in yaptığı o Cumhuriyet yapılarını kastetmiyo-rum; eski Ankara'nın kerpiç evlerini diyorum. Nasıl da dayanıyorlar zamana. Onca çirkinliğe, görgüsüz-lüğe, sevgisizliğe, vefasızlığa karşın hâlâ ayakta- lar. İnatla direniyorlar, onurla... Duvarları bel verse, ker-piçleri dökülse de usul usul, alınlıkları sapasağlam. O kerpiç evlerin bile başı dik, alını ak da; gelgelelim bu bizim insanımız akıl almaz bir ihanet girdabında. O kadın da tabii... *Ulan karı, ferıştah olsan yoldaşı-*

mı harcatır mıyım sana? Var zıbar, dilediğin kadar otur orada, ama benim için bittin...

Sana demedim kızım, derdim o kadınla.

Ne?.. Ben de o evlere benziyorum öyle mi? Saçmalama şimdi! Yapma çocuk, onlar hâlâ işe yarıyor; ya ben? Alnımın aklığından özge ne kaldı geriye.

Sahi kim söyledi sana hasta olduğumu? Ben mi söyledim?!.. Hem de bürodan ayrılmadan önce, öyle mi? Desene artık ağzımdan çıkanı kulağım duymaz olmuş... Dur şimdi, doğrusunu söyle şunun. Gerçekten bunu kaçırdım mı ağzımdan? Yaa.. Anlattıklarından sen çıkardın öyle mi? Peki.

Tamam buraya girelim. Fena değildir. Duvarlarda aynalar filan... O izbe işyerimden sonra, mekân geniş görünüyor en azından.

Beğendin galiba. İyi. Oturalım öyleyse. Bak, burası uygun.

Aslında iyi bir kıza benziyorsun, dinlemeyi biliyorsun ama sende nedense canımı sıkıyan bir şey var. Galiba şu moda kelimeleri –üstelik yanlış– telaffuz edişin batıyor. Ya da bana, tuhaf hünerleri olan bir sirk hayvanına bakarcasına bakışın...

Hey Erol Oğlum, tezden donat şu masayı bakalım.

Onlar bilir ne istediğimi, meraklanma sen.

Yok... Ayık kafayla daha fazla çekemem bu lanet olası hayatı. İyi bari, siparişlerimiz gelmiş hiç değilse. İçelim.

Aslında ben pek sevmem burayı. Sahibi dandik bir herif çünkü. Bereket garsonları iyi.

İçsene biranı kızım!

Anlaşıldı. Belli ki kulağını iyice bükmüşler; sen ayık kalacaksın, ben ise iyice zil olup hatıralar çeş-

mesinin paslı musluklarını sonuna dek açacağım öyle mi? Sen de sonra bunları çarpıtarak yazacaksın. Yemezler gülüm... Ben en fitil ânımda bile istemediğim şeyleri anlatmam kimseye..

Ne diye suratını astın öyle yahu?!..

Galiba kırdım seni. Bağışla. Özür dilerim. Burayı sevmediysen başka yere gidelim. Bütün meyhanelerde açılmış hesabım vardır; bir tekine bile yek kuruş borcum yoktur. İtibar çağım belki can çekişiyor, ama henüz bütünüyle bitmedi, şimdilik kırıntıları bile idare ediyor beni.

Diyelim ki şuradan çıkınca –olur a– tepeme bir saksı düştü, semeri kırdım, hiç sorun değil. Bizim gelinde takıldığım bütün meyhanelerin telefon numaraları var. Biliyorum ki daha toprağım kuru madan –varsa– borçlarımı kapatır yakınlarım. Anlayacağın vasiyet bahsi bile tamam. Böyle döküntü duruşuma bakma yani hanım kız. Hepinizin aklını durduracak kadar disiplinliyimdir. Yıllardır kimse den kuruş almadan ayakta kalışımı bu özsaygısına borçluyum. Öyledir, evet. Sırasında, gece gündüz dört duvar arasından çıkmadan çalışırım ben.

Biliyor musun, Nazım'ı tanıyamadım diye hâlâ yerinirim. Fakat bir zamanlar, Sanatçılar Lokali'nde Can Baba ile içme onurunu da yakalamış bir insanım. Gelgelelim, o gece 'Ne kadar kötü kokarsak o kadar iyi'li şiirini okutamamıştık bir türlü. Eminim ki, biraz daha üsteleseydik topumuzu kalayladıktan sonra çıkar giderdi. Yapmadık. Buna rağmen o şiir bizim dilimize persenk oldu. Bizler de Sakarya meyhanelerine dadandıktan sonra, aramıza ara sıra şairler, manik ressamlar, özel tiyatrocular filan katılırdı; o zaman ödediğim hesaplar beni bir anda aylıtsa

bile, sessizce çekerdim ceremeyi.

Benim hayatım çekilen ceremeler toplamıdır küçük kız.

Gönül cezası mı dedin?.. Bak sevdim bu lafını. Ödedim tabii...

Sevdiğim bir insan vardı elbet. Fakat kendisi farkında bile değildi. O şimdi bir 'uzak müzik' esin-tisiyle yaşar içimin bir yerlerinde. Belki de ona duyduğum gizli bir kırgınlıkla nişanlanmışım Ümit'le. Siz bu tip duygulara yabancı olmalısınız.

Şunu hiç aklından çıkarma evlat; aslolan unu-tuştur. Öyle olmasa yaşam dayanılmaz, katlanılmaz bir şey olurdu. İyi ki silebilmişim kimi şeyleri...

Biliyor musun, artık en çok beğendiğim düşü-nür ne Marks, ne Engels, Herzen... Hacıbektaş. Niye mi?.. Mücerret olduğu, edep yerinde sadece bir gül bulunduğu için.

Hah haa... Tam benlik imge tabii. Hem ayıp, hem edepli. Hem komik, hem acıklı. Hem güzel, hem çirkin. Tıpkı hayatın kendisi gibi.

Öyle. Haklısın. Hayat gerçekten de bir imge. Varla yok arası bir şey.

Bir dakika şu köşedeki adamı bizim Cihat'a benzettim, ama değil galiba. Bir arkadaş canım, kim olacak... Benim İstanbul dönemimi bilen son tanık belki de.

İyi. Siparişlerimiz de gelmiş işte.

Bak ne diyeceğim. Sevdim seni. Asıl görüşmeyi daha sonra yapalım istersen. İhvan Lokantası olabilir elbet.

Şimdilik söylemek istediğim yalnızca şu evla-dım:

Keşke şövalyeler çağında yaşayan bir erkek

olaymışım, ya da adam gibi öleymişim.

Yığıtçe vuruşarak.

Bir düelloda elbet.

2

Uzaklardan gelmişim, çok uzaklardan.

Bakanlıklardaki bütün işlerimi bitirdikten sonra Cihat'ı aradım. İlk telefonda bulunca da şaşırđım açıkçası. Zaten pek bilmezdim Ankara'yı. Adres tariflerinin içinden çıkamayınca en iyi bildiğim yeri sordu. Söyledim. "Niye daha önce aramadın?!" diye kızdı bana. Hemen karar verdik. Sakarya Caddesi'nde buluşacaktık; İhvan Lokantası'nda. Bu adı ânında 'meyhane' diye tercüme ettim ya içimden, söylemedim. Şunca yıl sonra karşılaşmaktan korktuğumu da... Yüz yüzeliğe hazır olmadığımı telefonu kapatır kapatmaz anladım, ancak geriye dönemezdim.

İnsan denenmiş i ne diye dener ki?

Cihat'la bu tür bir durumu gerçi daha önce yaşamamıştık, ama İstanbul'daki üniversite yıllarından kalan hangi arkadaşla karşılaşsam hep bir bozgun duygusuyla ayrılıyordum. Bu kez de öyle olur muydu, bilmiyorum. Nedense eski dost Cihat'ın sıcak, coşkulu sesi içimdeki kuşkuyu giderememişti. Her neyse, anlayacaktık birazdan... Akşam yediden sonra lokanta/meyhanede karşılaşınca görecektik...

Epeyce oyalandım Kızılay civarında. Vitrinlere baktım amaçsızca. Eskiden kitapçılara uğrardım; bu kez de uğradım birkaçına alışkanlıkla, ama hiçbir şey satın almadan çıktım. Zaten ben zamanı öldürmekte son derece başarılıyım dır. Bir de fırsatları kaçırmakta.

2005 RIFAT ILGAZ ÖYKÜ ÖDÜLÜ

LÜTFİYE AYDIN

GRI GÜL

ÖYKÜ

O gün gündemimiz nicedir simgeselliğini, kokusunu, doğallığını yitiren gül olmuştü. Bütün renklerini andık tek tek; kırmızı, beyaz, pembe, hattâ siyah gülden bile konuştük. Dahası, olur mu olmaz mı düşünmeden, katmanlı, dikenî çok, altın ışıltılı yaban güllerine bile benzettik seni. Yaban gülünü evcilleştirmeye uğraştığımız yetmezmiş gibi, 'gri gül niye yok acaba?' dedin.

İkili Yalnızlık, *Cemre* gibi kitaplarıyla tanıdığımız **Lütfiye Aydın**, yeni öykülerini topladığı *Gri Gül* ile Can Yayınları'na katılıyor. Lütfiye Aydın, incelikli, duyarlıklı dili ile son dönem gerçekçi edebiyatımız içinde önemli yer tutmuş bir yazar. Toplumumuzun hemen her kesiminden insanları ele alıyor öykülerinde. Değindiği konulara hepimiz yakından tanıgız; önümüzde kuşaklar yok oluyor, incelikle çöküntü içinde. *Gri Gül*, işte buna dikkat çekiyor; gülümüz solmuş, yakılmış, kül kalmış geriye. *Gri Gül*, daha kitaplaşmadan, 2005 Rıfat Ilgaz Öykü Ödülü'nü kazandı.

KAPAK RESMİ: VAN GOGH

ISBN 975-07-0559-9

9 789750 705595

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR